

РЕШЕНИЕ

№ 23436

гр. София, 11.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав, в публично заседание на 13.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ася Тодорова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3819** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) и е образувано по жалба на Н. Д. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] [жилищен адрес] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от Закона за движение по пътищата № ГРАМ - 2019619 от 07.03.2026 г., издадена от К. Б. Т., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Н. Д. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. В жалбата са изложени съображения, че оспорената заповед е незаконосъобразна, издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Сочи се, че в конкретния случай не са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ. Соци се, че медицински център Г. – 21 е лечебно заведение, регистрирано по ЗЛЗ още през 2021 г. и осъществяващо неотложна медицинска дейност повече от четири години, законът не поставя изискване лечебното заведение да е център за спешна помощ, нито ограничава режима само до системата на 112, достатъчно е да се извършва неотложна медицинска дейност, каквато безспорно е налице в конкретния случай. Автомобилът, управляван от оспорващия, е регистриран в КАТ специален автомобил – линейка видно от представеното свидетелство за регистрация на процесния автомобил. Във връзка с горното се твърди, че Н. Д. М. е имал законово право да използва специален режим

на движение. Движението се е осъществявало в специален режим, с включена светлинна и звукова сигнализация. Твърди се, също така, че в конкретния случай е била налице необходимост за използване на специален режим, а именно – оказване на неотложна помощ на пациент с хипертонична криза – движението на автомобила в този режим е било във връзка с и в отговор на спешно повикване за пациент в тежко състояние. Излагат се съображения за съществено нарушение на принципа на пропорционалност и съразмерност. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на сторените в производството разноски.

Оспорващият, в съдебно заседание пред настоящата инстанция, чрез процесуалния си представител по пълномощие надлежно упълномощен адвокат, поддържа жалбата по изложените в същата съображения. Претендира се присъждане на разноски съгласно списък, който се представя.

Ответникът младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез процесуален представител по пълномощие надлежно упълномощен юрисконсулт, изразява становище за неоснователност на жалбата. Излагат се съображения, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при съблюдаване изискванията по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, същата е законосъобразна, обективизирана в законоустановената форма, при спазване на административнопроизводствените правила, съответства на материалния закон и неговите цели. Сочи се, че безспорно в конкретния случай са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП. Иска се от съда да отхвърли жалбата. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Релевира се възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства.

Въз основа на събраните в производството доказателства съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по инициатива на административния орган след съставяне на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4792817/07.03.2026 г. Същият е бил съставен от К. Б. Т., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) на оспорващия Н. Д. М. за това, че на 07.03.2026 г. около 09:04 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение [улица]към [улица]управлява специален автомобил Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Медицински център Г. 21 ООД с ЕИК[ЕИК] и на кръстовището с [улица]навлиза и преминава на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, работеща в автоматичен режим. МПС се движи и използва специален режим на движение (подава едновременно звуков и светлинен специфичен сигнал), без да има това право. МПС е заснето от служебна камера на МПС СВ 6700 МЕ. Въз основа на установеното актосъставителят е приел, че с деянията си Н. Д. М. е нарушил разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – водач, който е поставил или използва устройство за звуков или светлинен сигнал, предвиден за автомобили със специален режим на движение, без да има такова право.

Въз основа на съставения АУАН на основание чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от ЗДвП е издадена оспорената заповед, с която на оспорващия Н. Д. М. е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца. Като мотиви за издаване на заповедта изрично е посочено, че Н. Д. М. е нарушил разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП – водач, който е поставил или използва устройство за звуков или светлинен сигнал,

предвиден за автомобили със специален режим на движение, без да има такова право. Заповедта е връчена на оспорващия на 07.03.2026 г. видно от отбелязване върху същата. Жалбата е подадена в Административен съд – София град, чрез административния орган, на 10.03.2026 г.

Въз основа на установеното съдът достига до следните правни изводи:

Нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК определя, че съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания за оспорване на административните актове по смисъла на чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена в законоустановения 14 - дневен срок. Като подадена в законоустановения срок и от лице, имащо интерес от обжалването, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна, по следните съображения:

Принудителните административни мерки (ПАМ) са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи. Компетентният орган не може да ги налага произволно, т.е. те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там. Издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени (чл. 22 и чл. 23 от ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата.

Волеизявлението за прилагането на ПАМ се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК, поради което следва да отговаря на всички изисквания към съдържанието и формата на административните актове. Освен това нормата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП предвижда принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, б. „а“ и т. 6 и 7 да се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. При наличието на предвидените в закона материалноправни предпоставки административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да наложи ПАМ или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

Оспорената заповед е издадена от овластен с правомощията за издаването ѝ орган, въз основа на разрешена от закона делегация (чл. 172, ал. 1 от ЗДвП), със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Оспорената заповед е издадена от лице, което е материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, според който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Делегацията на правомощия е надлежно установена с оглед представената заповед на Директора на СДВР. В конкретната хипотеза актът за прилагане на ПАМ е издаден от компетентен административен орган, в пределите на неговата материална (предметна) и териториална компетентност съобразно т. 1 на оправомощаващата заповед - Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г.

на Директора на Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР).

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установени от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Противно на доводите на оспорващия, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден в съответствие с материалния закон. Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“ подб. „бб“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, извън случаите по букви „а“ – „ж“, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8. В разпоредбата на чл. 175, ал. 1, т. 2 от ЗДвП е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок три месеца и с глоба 200 лева водач, който е поставил или използва устройство за подаване на светлинен или звуков сигнал, предвиден за автомобил със специален режим на движение, без да има това право. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че на 07.03.2026 г. около 09:04 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение [улица]към [улица]оспорващият е управлявал специален автомобил Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Медицински център Г. 21 ООД с ЕИК[ЕИК] и на кръстовището с [улица]навлиза и преминава на забранителен (червен) сигнал на светофарната уредба, работеща в автоматичен режим. МПС се движи и използва специален режим на движение (подава едновременно звуков и светлинен специфичен сигнал), без да има това право. МПС е заснето от служебна камера на МПС СВ 6700 МЕ.

В конкретния казус съдът намира, че са налице материалноправните предпоставки за налагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. По делото безспорно са установени релевантните обстоятелства.

Безспорно е установено и не се оспорва, че на посочените в оспорената ЗППАМ дата и място оспорващият е управлявал МПС. На първо място, установява се по безспорен начин по делото, че оспорващият Н. Д. М. е управлявал лекия автомобил със специален режим, описан в оспорената заповед, в посочения в ЗППАМ и в АУАН времеви интервал, в който смисъл са всички събрани писмени доказателства по делото и в хода на административното производство. Релевантен е фактът, че Н. Д. М. е притежавал това качество към момента на описаното в АУАН и ЗППАМ деяние, което е станало причина да му бъде извършена проверка.

По делото не се спори, че оспорващият е управлявал МПС със специален режим на движение, като е използвал светлинен и звуков сигнал. Процесният автомобил Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Медицински център Г. 21 ООД, представлява МПС, което ползва специален режим на движение. Съгласно представеното Свидетелство за регистрация на МПС автомобилът, управляван от оспорващия, е регистриран като специален автомобил – линейка. Не е предмет на спор, че към момента на извършване на проверката специален автомобил Фиат Дукато с рег. [рег.номер на МПС] се е движил със специален режим на движение – със звуков и светлинен специфичен сигнал. Правният спор се свежда до това

законосъобразно ли е приложена ПАМ в конкретния случай с оглед факта, че превозното средство, с което се твърди че е извършено нарушението, е такова със специален режим (линейка).

Разпоредбата на чл. 91 от ЗДвП посочва ясно и точно кои са моторни превозни средства със специален режим на движение, регламентира възможността за използване на специален режим само при необходимост. Съгласно чл. 91, ал. 1 от ЗДвП моторни превозни средства със специален режим на движение са автомобилите и мотоциклетите, които при движението си подават едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя и/или червена светлина и специален звуков сигнал. Съгласно чл. 91, ал. 4 от ЗДвП специален режим на движение може да ползват и предназначения за предоставяне на медицинска помощ при спешни състояния моторни превозни средства на лечебните заведения към Министерския съвет, Министерството на здравеопазването, Министерството на отбраната, Министерството на вътрешните работи, Министерството на правосъдието и Министерството на транспорта и съобщенията по чл. 5, ал. 1 от Закона за лечебните заведения и на лечебните заведения за болнична помощ, които са получили разрешение за осъществяване на лечебна дейност, издадено по реда на чл. 48, ал. 3 от Закона за лечебните заведения. Моторните превозни средства се обозначават с опознавателни знаци и постоянно монтирани устройства върху превозното средство или на специална стойка, излъчващи синя или червена проблясваща светлина, добре забележима от всички страни. Министърът на здравеопазването със заповед определя моторните превозни средства със специален режим на движение, както и изискванията за тях. Съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗДвП моторно превозно средство със специален режим на движение подава едновременно светлинен сигнал с проблясваща синя или червена светлина и специален звуков сигнал. Разпоредбата на чл. 91, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че специалният режим на движение се ползва само при необходимост, т.е., за да се използва специален режим при управление на МПС, за което е предвидено правото да ползва специален режим на движение, следва да се установи случай на необходимост.

Както бе посочено и по-горе, безспорно се установява, че процесният автомобил е регистриран като автомобил със специален режим – линейка, но този факт, макар да е установен, сам по себе си не е достатъчен, за да обоснове законосъобразност на поведението на водача на превозното средство със специален режим на движение, каквото е линейката. Както вече бе посочено, съгласно разпоредбата на чл. 91, ал. 2 следва да е доказано по несъмнен начин, че автомобилът е бил в такъв режим „по необходимост“. Целта на законодателя е осигуряване на безпрепятствено осъществяване на дейността на служителите на съответната организация, с оглед естеството ѝ, като предвидената специална сигнализация има за цел обозначаване на възможността съответното МПС да не спазва определени правила за движение, както и безопасност на останалите участници в движението. В конкретния случай не е доказана необходимостта от използване на специален режим на движение. Опитът на жалбоподателя да докаже именно такава необходимост, остана недостатъчно обоснован и не се подкрепи от събраните доказателства в хода на съдебното производство. Представеният амбулаторен лист не е достатъчен, за да докаже по безспорен начин твърденията в жалбата, че при извършената проверка оспорваният е пътувал за оказване на неотложна помощ на пациент с хипертонична криза, т.е., че движението на автомобила в този режим е било във връзка с и в отговор на спешно повикване за пациент в тежко състояние. Видно от представения амбулаторен лист в същия не е отбелязано, че е съставен при домашно посещение (посочен е първичен амбулаторен преглед), не се посочва в анамнезата на амбулаторния лист домашно посещение (посочва се за контролен преглед по диспансерно наблюдение), т.е. съдържа индикация за планов характер на извършения преглед. Представеният

амбулаторен лист доказва, че при извършения преглед е установено спешно състояние, но не доказва по безспорен начин, че лекарят е бил повикан и е пътувал към пациента по спешност, липсват данни за подадения сигнал или повикване, не е представен журнал за повиквания. Във възражението срещу АУАН е посочено от оспорващия, че пътува към спешен адрес на [улица], в същото време в представения амбулаторен лист е посочен адрес на пациента, на който е извършен преглед, в [населено място], [жк], бл. 88а.

Административната принуда, наложена с оспорената заповед, е предвидена в специален закон, с оглед спецификата на регулираните от него обществени отношения, която се прилага при изрично предвидени условия. След като те са налице, правилно административният орган е приложил принудителната мярка. При тази законова уредба, както бе посочено и по-горе, административният орган е действал при условията на обвързана компетентност и е нямал право на преценка дали да издаде или не атакувания индивидуален административен акт. При наличието на законовите предпоставки за налагане на принудителната административна мярка, административният орган е длъжен да я наложи. Принудителната административна мярка е временна, с превантивен и преустановителен характер и се прилага с цел осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения за определен срок. Определеният със заповедта срок е в законно установения минимум - три месеца, т.е. същият е в съответствие с чл. 6, ал. 2 от АПК. Оспорваната заповед е издадена при спазване принципа на съразмерност, заложен в чл. 6, ал. 1 от АПК, според който административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена при правилно прилагане на материалния закон, предвиждащ прилагане на принудителни административни мерки за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения, посредством процесната принудителна административна мярка.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира, че, като издадена от компетентен орган, при липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, в съответствие с изискванията за форма на акта и целта на закона, както и без противоречие с материално-правни разпоредби, процесната заповед е законосъобразен акт, а жалбата против нея се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора е основателно искането на ответника за присъждане на възнаграждение за юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. Съдът намира, че в случая дължимото възнаграждение за юрисконсулт следва да бъде определено в минимален размер от 102,26 евро. На основание § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на АПК разноските следва да се присъдят в полза на юридическото лице, в структурата на което е административният орган.

На основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Воден от гореизложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, Трето отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Д. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“ „бб“ от Закона за движение по пътищата № GRAM - 2019619 от 07.03.2026 г., издадена от К. Б. Т., на длъжност младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Н. Д. М. е наложена принудителна административна мярка

(ПАМ) временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 1 от ЗДВП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

ОСЪЖДА Н. Д. М. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от евро 102,26 (сто и две евро и двадесет и шест евроцента) евро разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: